במדינה

(המשך מעמוד 13)

בדיוק אם משרד־החוץ שמח לבואו של אדנאואר או לא שמח לבואו של אדנאואר. לאנשי משרד־החוץ יש תמיד הצהרות מרעישות.

בן־גוריון גילה בין הקהל איזה ידיד ולחץ את ידו. „קיבלת את המכתב שלי?" הוא שאל אותו, „לא? הוא בוודאי יגיע אליך בימים אלה."

שיחה פרטית מאד. אבא אבן התייעץ עם אנשיו. „שישאלו כמה שאלות," הוא אמר להם, „אבל שלא ישאלו על וולדורף אסטוריה!"

בן־גוריון גילה עוד ידיד. „גו? קיבלת את המכתב ששלחתי לך?" הוא שאל בהתלהבות. אחר כך הוא כמעט הסתכל על אבא אבן וכמעט חייך אליו, אבל במיקרה לא עמד שם אבא אבן, במקום שהוא חייך אליו, אלא מאיר וויסגל ממכון ויצמן.

אחר־כך הוא קרא לשמעון פרס הצידה. „אני רוצה לדבר איתך," הוא אמר לו. שומר־הראש שלו שמע את זה והתחיל לגרש ממנו את כל האנשים שעמדו סביבו.

„בן־גוריון מדבר עם פרס שיחה פרטית מאד," הוא אמר לשני אנשים שישבו בצד ושוחחו, „אני אבקש לא להקשיב. בן־גוריון ופרס משוחחים, נא לא להקשיב. שקט, שקט, לא להקשיב, שיהיה שקט, שמעון פרס ובן־גוריון מדברים, לא להפריע להם." בן־גוריון הסתכל אליו בבקשה שלא יפריע לו לשוחח שיחה פרטית.

„אני חושב שזה יהיה גד יעקובי," אמר שמעון פרס לבן־גוריון. כשאף אחד כבר לא הקשיב למה שהם אמרו. „מי זה גד יעקובי*?" שאל בן־גוריון בלחש.

צוואר על בטן. ואז, פתאום, כשהשמחה היתה בעיצומה, הגיע פתאום מטוסו של אדנאואר. בן־גוריון ופרס קמו ממקומם, אבא אבן קם ממקומו, כל מחזיקי הפרחים הלכו אחרי הפרחים שלהם, וכל שומרי־הראש דחפו את כולם וצעקו: „לא לדחוף! לא לדחוף!"

פתאום גילה בן־גוריון את נחום גולדמן. „קיבלת את המכתב שלי?" הוא שאל אותו בשמחה. הם יצאו כולם אל המטוס.

„הם יתחבקו או לא יתחבקו?" ניסרה השאלה בחלל האוויר. עיתונאי אחד עם ידיעות מהרגע האחרון הודיע שנודע לו ממקורות מוסמכים ובדרך כלל מהימנים שהשניים יתחבקו.

עיתונאי אחר עם ידיעות מהרגע שלאחר־הרגע־האחרון הודיע ממקורות מהימנים, ובדרך כלל מוסמכים, שהשניים ילחצו ידיים.

עיתונאי חדש, שרק באותו רגע הגיע יחד עם החדשות האחרונות, הודיע בשמחה שהשניים יפלו איש על צוואר רעהו. אבל כולם הבינו שזה בלתי־אפשרי מבחינה הטכנית. משום שאם אדנאואר יפול על צוואר של בן־גוריון, לבן־גוריון לא תהיה ברירה אלא ליפול על בטנו של אדנאואר.

171 שנים ביחד. בינתיים התחיל אדנאואר לרדת מהמטוס. בן־גוריון, הידיד הראשי שלו, עמד בתוך, כשהוא מוקף בכל שאר המלוים. אחר־כך לא ראו שום דבר.

עשרות צלמי טלביזיה התנפלו על שני הזקנים בעלי 171 השנים וצילמו. „לא לדחוף! לא לדחוף!" צעקו כולם, וגל האנשים התחיל להתרחק מהמטוס.

העיתונאים התנפלו על אדנאואר וכיסו לו את העיניים ואת הפנים במצלמות. הוא התקרב לאט־לאט, תוך כדי גישוש לעבר הכסא שלו.

בן־גוריון הלך בגאווה לצידו של אדנאואר, והשומר־ראש הזיז משם כל הזמן את אבא אבן ואת נציגי השגרירות הגרמנית. מה הם נדחפים?

בן־גוריון התיישב ואדנאואר תפס את המקום לצידו האחד, ואבא אבן תפס מקום לצידו של אדנאואר. הצלמים והעיתונאים תפסו את כל הצדדים, וכיסו את כל השלושה. „אני שמח מאוד לראות את מדינתכם המתפתחת והפורחת," אמר אדנאואר. „אני מברך אתכם מקרב הלב על קבלת־הפנים היפה."

שיהיה כאן סדר. המצלמות התחילו למעוך אותו, ושומר־ראש אחד קרא: „מעכשיו שיהיה כאן סדר! אני אטפל בזה." העיתונאים דרסו אותו.

אבא אבן קם לברך את אדנאואר. בן־גוריון הסתכל בעניין רב על הרצפה. „אורח דגול ונכבד," אמר אבא אבן.

„אל תדחוף, אידיוט, מה אתה דוחף, אתה לא רואה שעומדים כאן?"

„רחשי העם והממשלה," המשיך אבא אבן, „זזזז... זזזז... תזוז, תזוז..."

היחידי שהצליח להקשיב למה שאבן אמר היה אדנואר, אבל הוא לא הבין אף מילה אחת. המצלמות זימזמו ונקשו כמו תותחים ומרגמות. „אולי תזוז קצת," צעק מישהו, „תן לראות, לא נותנים לראות, שקט, איאפשר לשמוע. מעכשיו שיהיה כאן סדר," קרא פתאום שומר־ראש אחד.

„יחסך המיוחד לטרגדיה של העם היהודי ותקומתו," נשמע קולו של אבן. אדנאואר הסתכל עליו בעניין רב וניענע את ראשו בהבנה. „הבנתך ויחסך..."

„אוי! עולים עלי, אלוהים, הצילו, דורסים אותי, אולי לא תדחוף את המצלמה שלך לאוזן שלי."

„עומד לנגדנו," המשיך אבא אבן.

„זזזזזז..... זזזזזז..... זזזזזז.....

„קבל נא..... זזזזזז..... זזזזז.....

בדרוך רגליך..... זזזזזז..... מה שעולה בדעתנו..... פוי, גועל נפש, תזוז קצת..... זזזזזזז..... עומק..... רגליך..... יהיה לנו." הנאום נגמר.

סליחה, מר פרס. האורחים התחילו להתפזר. קצין משטרה אחד, שהתפנה ממאבק עם אנשי מק"י, שהפגינו נגד בואו של אדנאואר, דחף איש מהודר אחד ואמר לו שילך מפה. האיש המהודר אמר שהוא שומר־ראשו של אדנאואר. קצין־המשטרה התרגז ואמר לנהג אחד שיסלק משם מיד את המכונית שעומדת בפתח ומפריעה. הנהג אמר שזוהי המכונית של בן־גוריון. קצין־המשטרה צעק על מישהו שעמד לידו שלא ידרוך לו על הידיים ואחר כך הוסיף: „או, מר פרס, סליחה."

פרס חייך חיוך חביב. „אפשר יהיה לסדר ראיונות עם אדנאואר," הוא אמר, „אבל שלא ישאלו אותו מה הוא אמר בוולדורף אסטוריה."

„מה הוא אמר בוולדורף אסטוריה?" שאלוהו.

„אינני יודע," הוא אמר, „ואני לא חושב שמשרד־החוץ ינסה להוציא ממנו את זה."

* איש משרד־החקלאות, מנאמני משה דיין.

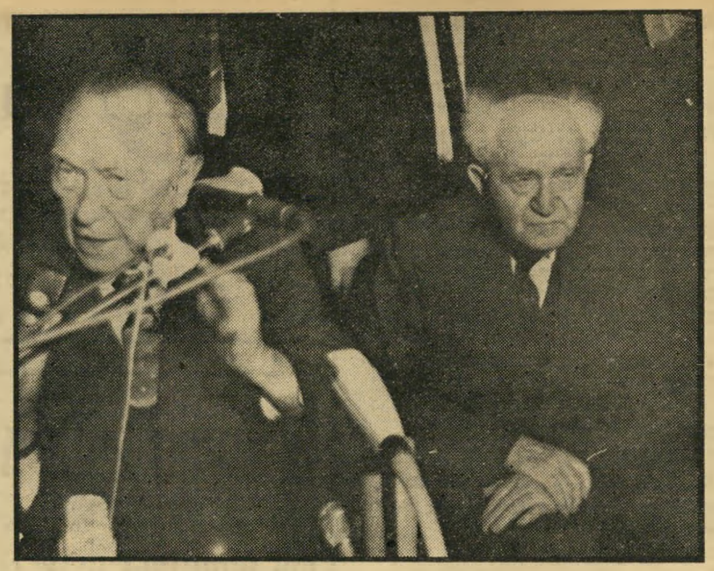

אדנאואר עם בן־גוריון
„נא לא לשאול מה קרה בוולדורף אסטוריה!"

אדנאואר עם אבן
„נא לא לשאול מה קרה בוולדורף אסטוריה!"

ההסתדרות
זה קרה בשני במאי

באחד במאי מרבים עסקני ההסתדרות לדבר על זכויות הפועלים, אך למחרת היום הם שוכחים את אשר אמרו. השבוע ניתנה דוגמה מוחשית לכך, במוסדות לישכת־המס בתל־אביב.

חוקת העבודה. ביום הראשון נעדרו עובדי לישכת־המס מעבודתם, שכן היה זה האחד במאי. הם הוזמנו על־ידי מנהליהם לבוא ולהשתתף בעצרות חגיגיות ולהאזין לנאומים נלהבים.

למחרת, כשחזרו למשרדים, נזכרו כי בעצם הם נמצאים בעיצומו של קרב נגד הנהלת הלישכה. מוקד הקרב: הדרישה של העובדים לאשר את סיווגם, דרישה הנידחית מחודש לחודש באמתלות שונות.

ועד העובדים קרא את עובדי לישכת־המס לאסיפה, כדי שיביעו את מחאתם על השהיית הסיווג. אך עסקניה של ההסתדרות התנגדו. לדעתם, אין בכלל לעובדים זכות להתכנס לאסיפה בשעות העבודה. זכות כזו אומנם קיימת, אבל רק במיפעלים פרטיים, הנמצאים בבעלות הבורגנים, הידועים לשימצה.

קבעה הנהלת לישכת־המס המרכזית, בחוזר מאיים שנשלח אל עובדי הלישכה: „תמוהה החלטתכם בדבר קיום אסיפות־הסברה... עליכם להורות מיד לבטל את האסיפות ולנהוג בהתאם לחוקת העבודה המחייבת."

איזו חוקת־עבודה אוסרת קיום אסיפות־עובדים? חוקת־העבודה של מוסדות ההסתדרות, כמובן.

כל יום דומה למשנהו בתאריכון הפרטי שלך כל ימות חודש מאי קלים ועליזים אם את משתמשת בטמפונים מתוצרת

דיאנה

האשה המודרנית מעדיפה טמפוני דיאנה, כי טמפוני דיאנה משחררים אותה מאי־נעימות בימים מסוימים. טמפוני דיאנה מומלצים על־ידי רופאים וניתנים להשיג בבתי מרקחת ובפרפומריות.

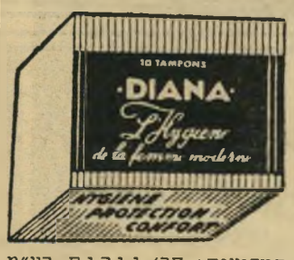

המפיצים: חב' נורית בע"מ

ת"א, רח' הכרמל 39, טל. 56980
ע"י רח' אלנבי

קומדיה בלשית
מוגשת ע"י
תיאטרון המתח

3.5.66	קרית ים „ניצן"	8.30
4.5.66	באר־שבע „קרן"	9.00
5.5.66	אבן יהודה „אבן יהודה"	8.15
6.5.66	גבעתיים „שביט"	9.00

הבכורה: 7.5.66, תל־אביב מוגרבי 8.30

9.5.66	תל־אביב „מוגרבי"	8.30
10.5.66	קרית גת „היכל העשור"	9.00
11.5.66	חולון „ארמון"	9.00

כרטיסים להשיג במשרד „רוקוקו" ובכל משרדי הכרטיסים

פרסום עזריהו